

28 d'agost de 2015. Els treballadors des Diari amb els membres del Consell d'Administració d'Editorial Menorca i el bisbe Salvador Giménez Valls.

» Viene de la página anterior

domina a molts llocs, el diari s'ha mantingut fresc perquè ha sabut adaptar-se a les inquietuds, necessitats i desitjos dels lectors a cada moment. No es tracta de ser camaleònic, si no de tenir pocs principis i clars: rigor informatiu, pluralitat d'opinions i donar visibilitat i veu als menorquins i als seus interessos i aspiracions. Tot el demés és transitori, mutable. En aquest sentit recordo que mon pare explicava com el diari va passar de ser un impulsor del turisme en els anys 50 i 60 del segle passat, davant l'escepticisme general, a donar veu, des de els anys 70, a les moltes veus crítiques amb els excessos que aquest negoci genera en el paisatge.

Finalment, la tercera ensenyança destacable ha sigut que no es pot dependre dels poders públics, sinó només dels lectors. Cada vegada que hem confiat en el favor de les autoritats, l'empresa ha trontollat. Va passar en els primers anys quan es va confiar que sent un diari del Movimiento arribarien les ajudes, però no va ser així i el fundador no va poder aguantar més. I va a tornar a passar amb la televisió menorquina, es va confiar que el mannà de IB3 sempre rajaria, però la deua es va assecat i ens va deixar un reguitzell de pèrdues, deutes i càrregues de difícil digestió. Conclusió, qui no vol caure que confii només en els lectors i en els anunciants, els únics garants de la viabilitat del diari.

EL FUTUR: EL PERIODISME EN L'ERA DE LES XARXES SOCIALS I LA POLARITZACIÓ POLÍTICA

No sé si el futur serà en paper o en bits, possiblement durant un temps llarg conviuran les dues versions, però hi ha algunes característiques que, en el meu parer, el diari ha de conservar i mi-

“

És important que el Diari segueixi sent la casa de tots, on totes les persones i grups es sentin representats»

“

«El gran desafiament és fer un producte digital atractiu perquè els usuaris vulgui pagar per a llegir-lo»

llorar per seguir sent jove i continuar fent camí molts anys més.

Esteim a una societat d'incerteses on van perdent força molts dels referents tradicionals i açò genera manca de sentit a les vides i per tant ansietat, inseguretat i soledat. D'acord amb els experts, un dels pilars per donar nou sentit a les vides és fomentar el sentiment de pertinença i les relacions. En aquest sentit un diari a una comunitat petita com és Menorca és una eina poderosa per donar visibilitat a les persones, per valorar-les i donar-les veu. Aquesta possiblement és una de les funcions principals que la societat actual exigeix al diari.

Ja sabem que les xarxes socials també poden ajudar en aquesta tasca de promoure les relacions, de fet allà hi és amb força el diari. Però també intuïm que existeix el perill de que aquestes xarxes tanquin a les persones en petits grups amb interessos o idees

molt afins, la qual cosa fomenta la polarització de la societat. Per açò és imprescindible que el diari preservi la pluralitat, que segueixi sent la casa de tots, on totes les persones i grups es sentin representats, valorats i escoltats.

En aquest sentit, tenir un sol diari a l'illa pot ésser un avantatge ja que ens permet conèixer-nos i escoltar-nos els uns i els altres, sense exclusions. Però aquest benefici només es pot sustentar si el diari es mantén rigorós, empàtic i objectiu en les informacions i plural i respectuós en les opinions. Però a vegades també el missatger pot errar-se, per açò és important que els lectors i els ciutadans es mantinguin ben alerta, vigilants que aquest diari de tots assumeix la seva funció amb responsabilitat, rigor i pluralitat, i que es queixin si fa falta.

Un dels tresors d'aquest diari són els més de 60 col·laboradors habituals i molts d'altres esporàdics que altruísticament aporten les seves creacions i opinions. No només les pàgines d'opinió se n'enriqueixen, també les de cultura o les d'esports. Però també és una de les seccions més difícils de gestionar i que més mals de cap provoca. L'equilibri entre la llibertat d'expressió i el respecte a les persones és a vegades molt complicat.

Molts lectors no es senten còmodes amb algunes opinions per extremes o per ser un xic agressives. Però possiblement aquest és el preu a pagar per mantenir molt amples els marges del diari i evitar la pèrdua d'un sol col·laborador, que, com hem comprovat quan s'ha produït, és molt dolorosa.

Per finalitzar, convé destacar un altre gran repte per garantir el futur. Un dels fets més destacats dels darrers temps va ser la posada en marxa -ara fa prop de vint

anys!) del menorca.info, aquest nou mitjà que permet, als menorquins i a molts altres amants de Menorca arreu del món, estar connectats amb la actualitat de l'illa i participar amb els seus comentaris, a vegades àcids i provocatius, en aquesta nova comunitat informativa virtual. El problema és que el que va començar sent un canal complementari, que donava immediatesa a la informació, s'ha fet fort i s'ha convertit en un dur competidor del paper al que, en ser de franc, li detrau molts recursos. El gran desafiament del moment, pel diari Menorca i per tots els diaris de món, és fer un producte digital prou atractiu a fi de que els usuaris habituals estiguin disposats a pagar per poder llegir-lo, d'altra manera ambdós diaris, el digital i el de paper, aniran perdent qualitat per manca de recursos.

ENS SENTIM COM A NOUS!

La meua relació amb el diari ha sigut llarga i sentimentalment potent. He sigut un lector incansable, hi vaig treballar de molt jove durant tres anys intensos i durant els tretze darrers anys m'ha tocat viure la gran crisi, la darrera transformació i la lenta recuperació des del consell d'administració. Però la veritat és que mantenc la il·lusió pel diari intacta perquè crec que segueix sent una institució profitosa per a la nostra comunitat.

La mateixa il·lusió que tenia fa cinquanta anys quan vam rebre l'especial de Nadal acabat d'imprimir amb la nova rotativa offset i que feia aquella olor de tinta tant característica. La mateixa il·lusió que fa quaranta anys quan estudiava econòmiques i vaig acompanyar per primera vegada a mon pare a una Junta General d'Accionistes del diari. És a dir, tot i complir vuitanta anys, ens sentim com a nous!